

[Finansministeren.]

trum og sikkert mange andre i, at afskrivningerne har og bør have en erhvervs- og beskæftigelsesfremmende funktion; det tror jeg vi alle er enige om. Det er et formål, der ikke må tilsidesættes, men det må samordnes med hensynet til at finde den rette balance også i skattemæssig henseende. Som jeg tidligere har tilkendegivet det både skriftligt og mundtligt, bør afskrivningsreglerne hellere være for gunstige for erhvervslivet end det modsatte, og der er ikke tvivl om, at bygningsafskrivningerne trænger til en modernisering. Men som sagt: eventuelle udvidelser og ændringer for erhvervsbygninger må jeg vente med at udtale mig nærmere om, indtil afskrivningsudvalgets overvejelser er afsluttet.

Første næstformand (From): Jeg giver først ordet til ordføreren for forslagsstillerne til de af venstre og det konservative folkeparti fremsatte forslag, hr. Alfred Bøgh.

Alfred Bøgh: Bortset fra at henvise til de udtalelser om indholdet af de foreliggende forslag, som jeg fremkom med ved fremsættelsen, og som jeg derfor ikke skal gentage her, vil jeg gerne sige nogle bemærkninger om den debat om afskrivningsreglerne, som finder sted for tiden.

Man kan vel ikke komme uden om, at der fra socialdemokratiets, SFs, fagbevægelsens og vel også i nogen grad regeringens side har været ført en, hvad jeg vil kalde urimelig og til tider voldsom mistænkeliggørelses-kampagne imod selve afskrivningssystemet. Det er muligt, at der har været enkelte tilfælde af misbrug, men de har da i hvert tilfælde været benyttet til ganske usagligt at fremstille afskrivningsreglerne i det hele taget som noget, der nærmer sig skattesnyderi. Forholdet er jo det, at igennem afskrivninger kan virksomhederne alene få mulighed for at udsætte beskatningen og ikke at slippe for den. Det er også grunden til, at vi foreslår lovens titel ændret fra „skattefri“ til „skattemæssige“ afskrivninger. Vi

synes, det rammer betydelig bedre, og at man derved måske kan undgå adskillige misfortolkninger.

I adskillige lande, som vi konkurrerer med, har man bedre afskrivningsregler end her i landet, og derfor er det dobbelt urimeligt at føre denne kampagne, der vel var den psykologiske baggrund for, at regeringen ud fra samarbejdsaftalen kunne give sig til sammen med SF at forringe afskrivningsreglerne i foråret — de regler, der, som finansministeren netop nu redegjorde for, var gennemført efter initiativ af socialdemokratiet. Jeg tror, at der i alle dele af befolkningen — ikke mindst blandt lønmodtagerne, såvel arbejdere som funktionærer — er en stigende forståelse for, at regeringens erhvervsuvenlige politik og herunder forringelsen af afskrivningsreglerne har været med til at skabe vanskeligheder for erhvervene, oven i købet på et tidspunkt, da lånemulighederne er så anstrengte og de internationale konjunkturer så usikre. Den engelske devaluering har skabt yderligere vanskeligheder for vor konkurrenceevne, og det gælder samtlige erhverv, men naturligvis navnlig industri, landbrug og fiskeri.

Netop på et sådant tidspunkt synes vi, det er urimeligt at påføre vor produktion vanskeligheder, som det kan blive umuligt senere at afbøde, og jeg må også se den seneste tids udtalelser fra fagbevægelsen som et udtryk for, at i hvert fald nogle fagforeningsfolk forstår, at hvis danske arbejdere og funktionærer skal kunne bevare deres beskæftigelse, og hvis dansk erhvervsliv skal bevare sin konkurrenceevne, så må vi føre afskrivningsreglerne tilbage til det, der gjaldt før forringelserne. Her er vi jo så heldigt stillede, at det kan gøres, endnu inden forringelsen er trådt i kraft, og dertil kommer, at vi, hvad der fremgår af vore lovforslag, på visse punkter gerne vil gøre dem endnu bedre.

Jeg kan ikke se statsministerens seneste udtalelse på anden måde; end at der i socialdemokratiet og i regeringen er en gryende forståelse for noget af det, jeg her har sagt,